

Τέτοια φρόνιμα τούς είπα, και παρέδωσαν τὰς κλειδάς,
 μὲ κι' ἐμεῖς μακρῶν τῶν ρύπων
 καὶ τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων
 ἀγκυρῶμεν ἀλλήλους κι' ἄς ἐκπλύνομεν κηλίδας.

Π. — Εἰρήν' ἤμῃν κι' ὀρόνηα, φιλήσωμεν ἀλλήλους,
 κι' ἄς λῆμε τῶρα, Φασουλῆ, καὶ πρὸς ἔθρονον καὶ φίλους
 πῶς δὲν θὰ μεταφράζονται στὸ μέλλον τὰ Βαγγέλια,
 πᾶμε νὰ κῆψωμε κιστούς καὶ κλημάτα στ' ἀμπέλια,
 νὰ πρῶμε, νὰ πηδήσωμε
 μὲ χορευτὰς γαργούρες,
 πᾶμε νὰ τραγουδήσωμε
 τοὺς νέους Ἰπουργούς.

Φ. — Καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκες... πᾶμε λοιπὸν, ἀδρέφι...
 γιὰ πατινάδες Ἰπουργῶν ἔχω μεγάλο κέρφι.

Χαιρετισμοὶ τῶν Ἰπουργῶν ἀπὸ τὸ ζεῦχος τῶν ἀργῶν.

Φ. — Πάλι τὸ κράτος κυβερνεῖ Ζαχίης Ἀρποκράτης
 καὶ μὲς στὸν δρόμου πρόβλεκεν τῆς τάξεως λορέα...
 Χαίρε λοιπὸν, μουστακλή, κι' ὁ Κόντης, ὁ Κορφατῆς
 ἔπεσε σὺν τὸν θεοῦ σου μὲ πλειονοψήφια.

Καλλίτερα Πρωθυπουργός μὲ λίγα λίγα μόνο
 παρὰ μὲ λόγους σὺν βροχῇ
 νὰ κάθεται χωρὶς Ἀρχὴ
 κι' ἀντιπολιτευόμενος νὰ μένει κάθε χρόνο.

Π. — Ποῦρι ποῦρι ποῦρι ποῦρι,
 πάλι σούλθε κλεψοῦρι,
 κι' ὅλοι τῶκοψεν κομπσοῦρι.

Πάλι στρίβεις τὸ μουστάκι, πάλι στὸ Παλάτι πᾶς,
 καὶ τὸν θεοῦ σου πειραμένει καὶ γελῶντας σιωπᾶς.

Ξανακάθισε στ' αὐτὰ του τὸ πολὺπαθο Κορδόνι,
 ὁ δὲ θεοῦ σου καὶ πάλι τὸ φραξὲ καὶ δὲν κρύνει.

Φ. — Ἀμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμὴν,
 Τοπάλη μου Βενιαμίν,
 ὦ δικλεκτὲ 'στουὺς δικλεκτουὺς, δικαιοκρίτη Κώστα,
 γλυκύτατε, κομπόστα,
 ὅταν Προέδρου τῆς Βουλῆς ἦτο ψηφοφορία
 μόνο κουκὶ σ' ἐψήφισαν ὡς τώρα δεκατρία,
 μὲ φέτος δεκατέσσερα σοῦ ἴδωσανε καὶ κᾶτι,
 καὶ χάρηκα ποῦ ζέρουγες τὸ νόμπερ τοῦ Γουόδα,
 κι' ὅταν ἐπῆγες Ἰπουργὸς ἀπάνω στὸ Παλάτι
 τοῦ Περικλέτου φωνάζα: «χόρευε καὶ τραγοῦδα.»

Ἄλλ' ὅμως πρὶν τὴν Θέμιδα καὶ σὺ νὰ διορθώσης
 μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις,
 παρακλιῶ σε πρὶν αὐτῆς νὰ μὴ φρεῖθης διαπάνης
 κι' ἐνα τραπέζι Ἰπουργικὸ στὸ σπῆτι νὰ μὲς κᾶνης.

Π. — Ἐξωραΐσου, πόσις μας, ἄς κλείση κάθε λάκκος,
 δὲν μὲς ζαφινάζουν πιστολιὰς

κι' ἀνθίσταν τριανταφυλλιάς
 σὺν ἤθε πάλιν Ἰπουργός ὁ Τριανταφυλλιάκος.

Τὴν μυρωδιὰ σου σκόρπισε νὰ μὲς ἀπολυμᾶν
 καὶ νὰ μυρσῆ βρώμα μας σὺν μύσχοι καὶ κανέλα,
 καὶ πάλιν ἀπαχρῶσε μὲ νέο σου φριμάνι
 νὰ μπαίνουν μὲς στὰ Θέατρα κυρίας μὲ καπέλα.

Φ. — Χαίρετῶ τὸν Ἀντονάκη, χαίρετῶ τὸν Μομφεράτ
 ποῦχει δυνατό κεφάλι, νομομαθὴν γεμάτο.

Πέντε πέντε τῆς Παιδείας δρας ελιζώντας τῆς σκάβ
 μεγαλύνα με δῆκαους, μὲ δασκάλους καὶ δασκάλας.

Γιὰ θυμήσου μὴ φορὰ!...
 μὲ τὸν κύριον Ψαρά
 σύγκλιες στὸν Φαληρέα
 καὶ τὰ λέγαμε πᾶρεα.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶ σοῦ δίνουν κι' ἄλλοτε τὴν Θέμιδα,
 μὲ καιροὺς νὰ κυνηγήσης κυνηγὸν Ἀρτέμιδα,
 χρυσὰ βέλη νὰ πετᾷ, νᾶναι πιτυζὸν πιπίνι,
 νὰ συχάση κι' ὁ Ψαράς καὶ καρφίδες νὰ μὴ πίνη.

Ἄστας ἀψύχους Ν ε α ρ ε τὸν ποτὲ Βυζαντινὸν
 νᾶναι καὶ μὴ ζωντανὴ νεαρὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Τώρα βλέπε τὴν Παιδεία, ποῦ τὴν τρῶνε κόρυζαι...
 ἄχι ἄς εἶχε μὴ δασκάλα νὰ μοῦ τὴν διωρίζε.

Π. — Τὸν Τζωτῆ Κόρπα τραγουδῶ, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,
 κι' ἔν κῆρη μὴ μὲ τὸ σπαθί, μὲ δέκα μὲ τὴν γλώσσα.

Δύο χαρτοφυλάκια σοῦ ἴδωσανε μεγάλα,
 τὸν μπουσουλὰ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Στρατοῦ τὴν πλάα.

Ἄλλ' ὅμως ὑπεράξι καὶ γιὰ τὰ δῶδ σὲ κρίνω,
 κι' ἄλλο στὸν Κόρπα νᾶδιναν θὰ τάξιζε κι' ἐκεῖνο.

Μαζὶ μὲ τὴν Διοίκησι ποτὲ νὰ μὴν τρακάρης
 καὶ δίχως σὲ λουτρά νὰ πᾶς προδιδασμὸ νὰ πάρης.

Φ. — Ψάλλω καὶ τὸν Φωκίωνα τὸν μαθηματικὸ,
 ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὴν τύχητο θὰ ἔβη τὸ Κεντρικὸ,
 καὶ τοὺς πολλοὺς του ποντικοὺς θὰ τοὺς ἀφῆσαν ἔλους
 νὰ σπεύρουν τὸ μικροδὸν τῆς στοιγερᾶς Πανωλῶς.

Π. — Νᾶναι σιδηροκέφαλο καὶ τοῦτο τὸ Κόρβενο,
 κι' ἐγὼ σιδηροκέφαλος τὸν Φασουλῆ νὰ δύνω.

Καὶ καμπόδαϊς ποικιλιάς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Ἐπῆκε τῆς Ἰφιγενείας, τῆς ἐν Ταύροις δηλαδὴ,
 τῶν χορῶν ἡ γλυκυτάτη καὶ μελίρροτος αὐδῆ.
 Ὁ Γεώργιος Παχτίκος, ἐμπνευσμένος μουσικῆς,
 τὴν μεγάλην μουσικῆν του ἔγραψεν ἀρμονικῶς.

Τὸ κάλλιστον «Μουσειὸν» τὸ Περιοδικὸν
 ἔβγαλε νέον τεῦχος ἑνὸς μοναδικῶν.